

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 27

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΟΣΙΟΣ ΒΑΘΕΟΥ ΡΥΑΚΟΣ

ΒΙΟΣ

Ὁ Ὅσιος Ἰγνάτιος γεννήθηκε στὴν Δευτέρα Καππαδοκία. Ὅπως τὸν Προφήτη Σαμουήλ, ἔτσι καὶ τὸν Ὅσιο Ἰγνάτιο ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία οἱ γονεῖς του τὸν ἀφιέρωσαν στὸν Θεό, καὶ τὸν ἐμπιστεύθηκαν στὸν Ὅσιο Βασίλειο, ἰδρυτὴ τοῦ Βαθέος Ῥύακος, ὁ ὁποῖος μὲ πολλή φροντίδα ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἀνατροφή του.

Τὸν ἐμύησε στὴν μοναχικὴ ζωὴ, καὶ τὸν ἀνέβασε σὲ ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης. Ἀμέσως μετὰ τὴν χειροτονία του σὲ πρεσβύτερο χειροτονήθηκε ἡγούμενος τῆς Μονῆς, ὅπου ἐξεπλήρωσε, ζῶντος τοῦ Ὁσίου Βασιλείου, ὅλες τὶς ὑπηρεσίες μὲ θαυμαστὸ ζῆλο.

Αὐξήσε τὶς ἰδιοκτησίες τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ ἔτσι μεγάλωσαν τὰ εἰσοδήματά του. Εἶχε τὴν δύναμη ἢ φλογισμένη ψυχὴ του νὰ ἐμπνέει τὸν ζῆλο στοὺς δοκίμους καὶ γιὰ τοῦτο ἀφθονοῦσαν οἱ κλήσεις γιὰ τὴν μοναχικὴ ζωὴ. Βιαζόταν νὰ ἰδρύσει στὰ περὶχωρα μερικὰ ἐρημητήρια, γιὰ τὴν ἀσσυλα αὐτὰ τῆς εὐλαβείας ἦταν τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα γιὰ κάθε ἀξιόλογο Μοναστήρι.

Ἐπακόλουθο τῆς σκέψεως αὐτῆς ἦταν νὰ ἰδρύσει ὁ Ὅσιος στὶς μεγάλες ἰδιοκτησίες τοῦ Μοναστηριοῦ, 3 ἐκκλησίες ἢ παρεκκλήσια, ἀφιερωμένες στὸν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ, τὸν Προφήτη Ἡλία καὶ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους.

Ἐκτίσε ἐπίσης ἓνα Μοναστήρι γιὰ τὶς γυναῖκες τῶν περὶχωρῶν περιφραγμένο μὲ τέχνη ἐξαιρετικὴ. Γὰ ἐρείπια τὰ ὁποῖα βλέπει κανεὶς στὸ χωριὸ Συγή, στὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὰ Μουδανιά, μαρτυροῦν προφανῶς τὴν ὑπαρξὴ τῆς Μονῆς. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα τὸ Μοναστήρι τοῦ Βαθέος Ῥύακος λεηλατήθηκε ἀγρίως ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ ἄρπαγα Βάρδα Σκληροῦ.

Ὁ Σκληρὸς ἦταν τότε γενικὸς διοικητὴς τοῦ στρατοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Τσιμισκῆ. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Τσιμισκῆ (+976) περιορίσθηκε ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα τῆς αὐτοκρατορίας σὲ μία μακρινὴ διοίκηση στὶς ἀκτὲς τοῦ Εὐφράτη.

Ὁργισμένος ὁ Σκληρὸς ἀπὸ τὴν δυσμένεια τοῦ ἀντιβασιλέως, κατόρθωσε μὲ τὴν δημοτικότητα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει νὰ ἐπαναστατήσῃ τὸν στρατό, καὶ μὲ τὴν βοήθειά του νὰ ἀνακηρυχθεῖ αὐτοκράτωρ. Συνέτριψε τὶς αὐτοκρατορικὲς

δυνάμεις οι οποίες είχαν σταλεῖ ἐναντίον του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πρωτεύουσα. Ἐπὶ 4 ὀλόκληρα χρόνια ἡ αὐτοκρατορία ὑπέστη τὴν φρίκη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, καὶ οἱ μοναχοὶ τῆς Βιθυνίας δοκιμάστηκαν βαθεῖα, γιατί οἱ στασιασταὶ ἔμειναν ἐκεῖ γιὰ πολὺ καιρό.

Τὸ 980, ὅταν ἐπιτέλους ἡ ἐπανάστασις κατεπνίγη καὶ ἡ ἡσυχία ἀποκατεστάθη, ὁ Ὅσιος **Ἰγνάτιος** ταξίδεψε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ νὰ προμηθεύσει στὸ Μοναστήρι διάφορα λειτουργικὰ εἶδη; ἕναν σταυρό, ἕνα εὐαγγέλιο ἐπαργυρωμένο καὶ ἄμφια.

Τὴν φροντίδα γιὰ τὴν μεταφορὰ τους τὴν ἐμπιστεύθηκε στοὺς ἀδελφοὺς μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι τὸν συνόδευαν. Ὁ ἴδιος ἀνέβαλε τὸ ταξίδι του, διότι εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ δυσεντερία.

Δυστυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα ἔβλεπε ὅτι ἡ ἀρρώστιά του τὸν ὀδηγοῦσε στὸν θάνατο. Μὲ τὴν σκέψη αὐτὴ καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ πεθάνει τριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς δικούς του ἀδελφοὺς, ἔφυγε βιαστικὰ διὰ ξηρᾶς. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ φθάσει στὸ Μοναστήρι του.

Στὸ μικρὸ χωριὸ Ἀμόριο κοντὰ στὸ Δορύλαιο ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή. Ἐτάφηκε ἐκεῖ προσωρινά, σὲ ἕνα τιμημένο σπίτι τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος οἱ μοναχοὶ ἦρθαν νὰ πάρουν τὸ σῶμά του.

Ἀνοίγοντας ὅμως τὸν τάφο του εὗρηκαν τὸ σῶμα ἄριστα διατηρημένο καὶ ἐσκόρπιζε εὐωδία. Τὸ μετέφεραν στὸν Βαθὺ Ῥύακα, καὶ τὸ ἐναπόθεσαν στὸν νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸν διαδέχθηκε ὁ Ὅσιος Λουκᾶς τῆς Λυκαονίας.